

Abby
Jimenez

AINULT SÕBRAD

Suhtestaatus: keeruline

Originaali tiitel:
Abby Jimenez
The Friend Zone
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on ilukirjandusega. Kõik raamatus esinevad nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikul eesmärgil. Kokkulangevused tegelike sündmuste, elavate või surnud isikute ja asukohtadega on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Reet Piik
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Abby Jimenez
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E04394021
ISBN 978-9949-82-737-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*See raamat on pühendatud kõigile,
kes kirjutamise ajal mu tuju tõstsid.
Ning Kaskadöör Mike'ile.*

ÜKS JOSH

Fooris läks tuli punaseks ja ma heitsin pilgu saabunud sõnumile. Celeste: Josh, ma ei kavatse sulle sentigi anda. Käi persse.

„Põrgusse,“ pomisesin telefoni kõrvalistmele visates. Ma teadsin, et ta nii teeb. Jätab mind hätta. *Pask.*

Olin jätnud talle kogu maja sisustuse ega palunud muud, kui et ta maksaks pool Lowe'i arvest. Kuigi nii krediitkaart kui arved olid minu nimel, loovutasin heldelt poolteise tuhande dollari väärtuses seadmeid, selle asemel et need maha müüa. Ja loomulikult peeti tõpraks *mind*, kes ma kolm kuud pärast lahkuminekut uue töö pärast teise osariiki kolisin.

Olin kõige kindlamatest allikatest kuulnud, et ta semmib mingi Bradi-nimelise tüübiga.

Loodetavasti naudib Brad minu roostevabast terasest ja kahe ahjuga Samsungi gaasipliiti.

Istusin Burbanki hommikuses ummikus, mis venis nagu kumm, ja nuusutasin avatud aknast sisse voogavat asfaldilõhnalist kuumust. Isegi pühapäeval oli liiklus tihe. Et Californias ellu jääda, oli vaja lasta kliimaseade ära parandada – järjekordne kulutus, mida ma endale lubada ei saanud. Oleksin pidanud toidupoodi jala minema. Sellise tempoga oleksin kiiremini kohale jõudnud ja poleks bensiini raisanud – taas üks asi, mis maksis siin kaks korda rohkem kui Lõuna-Dakotas.

Võib-olla polnud kolimine hea mõte.

Ma lähen siin pankrotti. Pidin korraldama oma parimale sõbrale poissmeeste õhtu, lisaks kolimisega kaasnevad väljaminekud, kõrgemad elamiskulud... ja nüüd veel see sitt ka.

Tuli läks roheliseks ja ma sõitsin edasi. Siis aga pidurdas minu ees sõitev pikap järsult ja mu auto paiskus vastu selle kaitserauda.

Persse. Kas te teete nalja või?

Vähem kui kolmekümne sekundiga oli mu päev koguni kaks korda rikutud. Kell polnud isegi kaheksa.

Pikapi juht keeras Vonsi poeketi parklasse ja viipas käega, et ma talle järgneksin. Naine – randme ümber käevõru. Käeviibutus tundus olevat sarkastiline. Auto ise oli muidugi ilus. Ford F-150. Tuliuus. Natuke kahjugi, et ma selle mõlki sõitsin.

Naine jättis auto seisma ja ma parkisin selle taha, keerasin süüte välja ning asusin kindalaekast kindlustuspabereid otsima, samal ajal kui juht sõidukist välja hüppas ja kaitserauda uurima jooksis.

„Hei,“ sõnasin mina autost väljudes. „Palun vabandust.“

Naine lõpetas uurimistöö ja jäi mulle jõllitades otsa vaatama. „Jah, tead, et autot juhtides on sul ainult üks kohustus? Eesolevale autole mitte otsa sõita.“ Ta kallutas pea ühele küljele viltu.

Naine oli väikest kasvu. Võib-olla mõned sentimeetrid alla meetri kuuekümmene. Pisike. Särgi rinnaesisel tume ja märg plekk. Õlgadeni ulatuvad pruunid juuksed ja pruunid silmad. Armsake. Päril muljetavaldavalt vihase pilguga.

Hõõrusin põske. Ärritunud naised on minu rida. Kuus õde olid kindlustanud mind hea praktikaga.

„Aga viskame pilgu peale,“ laususin ma ükskõikselt, muutudes külmalt rahulikuks nagu mul kriisiolukorras kombeks. „Vaatame, millega tegu.“

Kükitasin tema pikapi tagaosa ja enda auto esiosa vahele ja uuriin vigastust. Ta jäi, käed vaheliti, minu kõrvale seisma. Heitsin pilgu üles. „Riivasin kärukonksu. Pikapiga on kõik korras.“ Minu autol oli väike mõlk, aga ei midagi hullu. „Ma arvan, et kindlustusfirmasid pole vaja asjasse segada.“

Ma ei saanud lubada, et avarii mu karistusregistrisse lisatakse. Minu töökohal poleks sellele hästi vaadatud. Ajasin end püsti ja pöörasin tema poole.

Ta kummardus konksule lähemale ja tiris seda. Konks ei liikunud. „Hästi,“ lausus ta ja oli ilmselgelt minu hinnanguga päri. „Nii et sellega on siis kõik?“

„Ma arvan küll.“

Hakkasin toidupoe poole minema, samal ajal kui tema kannal ringi pööras ja pikapi kõrvalistmepoolse ukse juurde sööstis. Ta hüppas kabiini ning jäi, jalad alla rippumas, ettepoole kummargile. Üks ta plätudest kukkus potsatades parkimisplatsile.

Kena tagumik.

„Hei,“ sõnas ta, kui ma möödusin, pöörates pead, et minu poole vaadata. „Äkki teeksid ennast kasulikuks ja annaksid mu tagumiku vahtimise asemel mulle paar salvrätikut.“

Vahele jäin.

Osutasin pöidlaga üle õla. „Eh, mul pole autos salvrätte.“

„Mõtlesin siis midagi muud välja,“ lausus tema kannatamatult.

Tundes end veidi süüdlaslikult, et olin nii avalikult ta kaunidusi imetlema jäänud – tegelikult küll pigem selle pärast, et vahele jäin –, otsustasin ilmutada abivalmidust. Läksin tagasi oma pikapi juurde, avasin spordikoti ja haarasin sealt T-särgi. Ulatasin särgi naisele, ta kahmas selle minu käest ning sukeldus uuesti kabiini sügavustesse.

Jäin sinnasamasse, sest esiteks oli tegu mu lemmiksärgiga ja teiseks polnud ka vaatel väga viga. „Kas kõik on korras?“ Proovisin piiluda esiistme alla, aga ta blokeeris mu vaatevälja.

Tagumisest aknast urises mu peale väike helepruun valge koonuga koer. Taoline, mis käekotti mahub. Irvitasin. Koeral olid riided seljas.

„Ajasin oma sõbra uues pikapis kohvi maha,“ kostis naise hääl. Ta pillas ka teise plätu kuumavale parkimisplatsile ja oli nüüd palja jalu, punaseks värvitud küüntega varbad astmelauale toetumas. „Kõik kohad on seda täis. Nii et ei, midagi pole korras.“

„Kas su sõber on mingi mölakas või? See oli ju õnnetus.“

Ta keeras ringi säärase hooga, nagu oleksin ma ta koera jalga löönud. „Ei, ta pole mölakas. Sina oled mölakas. Ilmselt vahtisid sa samal ajal telefoni.“

Särtsakas tükk. Aga natuke liiga ilusake, et mind hirmutada. Nägin kurja vaeva, et suunurgad ei kerkiks. Köhatasin. „Ma ei vah-
tinud telefoni. Ja kui nüüd päris aus olla, siis vajutasid *sina* piduri põhja.“

„Sest ma pidin *peatuma*.“ Ta asus uuesti oma segadust likvidee-
rima.

Kahtlustasin, et ta oli kõigepealt endale kohvi peale ajanud ja siis vaistlikult pidurile vajutanud. Aga ma ei hakanud tüli norima. Kogemused.

Torkasin käed taskutesse ja kõigutasin end kandadel, kõõritades samal ajal parkimisplatsi vasakusse nurka, kus on Vonsi silt. „Hea küll. Oli tore lobiseda. Kui valmis saad, võid särgi kojamehe vahele pista.“

Ta ronis kõrvalistmele ja tõmbas ukse pauguga kinni.

Raputasin pead ja irvitasin terve tee kuni poeni välja.

Kui tagasi jõudsin, oli ta läinud ja minu T-särki polnud kusagil näha.

KAKS

KRISTEN

Shawn lajatas tooli päästekomando puhkeruumi keskele ja istus, nägu minu poole, sellele kaksiratsi peale. Ainult selleks, et mind ahistada nii lähedalt kui inimlikult võimalik.

Istusin teleka ees ühes kuuest pruunist nahktugitoolist. Minu Yorkshire'i terjer Kaskadöör Mike oli end mu süles püsti ajanud ja urises.

Shawn võngutas minu poole vaadates oma tobedalt puhevile aetud juuste alt kulme. „Mis toimub, tüdruk? Kas sa mõtlesid mu jutu üle järele?“ irvitas ta.

„Ei, Shawn, minus pole Mehhiko verd ja ei, ma ei soovi ka.“

Komando rühmapealik Javier astus koridorist kööki ja ma kummardusin, käsi koera pea peal hoides, ettepoole. „Shawn, sa võid olla kindel, et kui ma peaksin kunagi suust suhu hingamist vajama ja sina oleksid kõige viimane päästja maamunal, eelistaksin ma matustel lillede asemel annetust koerte varjupaigale.“

Javier valas naerdes kohvi ning Brandon, kes istus tugitoolis minu kõrval, turtsatas raamatu taga naerda. „Shawn, tõmba uttu.“

Shawn tõusis, haaras tooli ja tiris selle midagi habemesse pomisesedes tagasi laua juurde.

Tualettruumist tuhises sisse Sloan. Tal oli seljas seesama valge linane seelik, mille oli eelmisel aastal Mehhikost ostnud, ja jalas

ümber säärite ristseongus paeltega sandaalid. Ta nägi välja nagu Trooja Helena.

Minu parim sõbranna oli imeilus. Pihani ulatuvate blondide juustega, vasakul käsivarrel värvilised tätoveeringud, sõrmuse-sõrmes sädelemas kalliskivi. Brandon, tuletõrjuja-päästja ja Sloani kihlatu, oli sama seksikas.

Oli pühapäev. Komandos peeti perepäeva ning vahetuses olevad neli kutti võisid soovi korral sõpru ja pereliikmeid hommikusöögile kaasa kutsuda. Olime Sloaniga ainukesed, kes kutsele vastanud olid. Javieri abikaasa oli koos tütardega kirikus ja Shawnil pruuti polnud.

Raske uskuda või mis.

Tehniliselt võttes olin ma siin meeskonna neljanda liikme, Joshiga, kellega ma aga kordagi kohtunud polnud.

Brandoni parim sõber Josh töötab samuti komandos ja oli äsja Lõuna-Dakotast üle toodud. Ta oli Brandoni isamees ja mina Sloani peapruutneitsi. Pulmad pidid toimuma kahe kuu pärast, 16. aprillil. Josh polnud saanud kihluspeost osa võtta, seega oli eluliselt tähtis, et me *nii ruttu kui võimalik* teineteisega kohtuksime.

Vaatasin telefonist kella. Olin näljast nõrkemas ja ärritunud. Tänane hommikusöök pidi olema Joshi kulul. Aga ta polnud veel kohale ilmunud, keegi süüa ei pakkunud ning ma olin kõigest kohvi joonud.

Mees käis mulle närvidele ja ma polnud temaga isegi veel kohtunud.

„Niisiis,“ lausus Sloan, istudes tugitooli Brandoni kõrval. „Kas sa kavatsed rääkida, kust sa selle särgi said?“

Heitsin pilgu mustale meeste T-särgile kirjaga „Wooden Legs Brewing Company“, mille olin piha ümber sõlme sidunud. „Ei.“

Ta vaatas mulle uurivalt otsa. „Sa läksid tampoone ostma ja tulid tagasi võõra särgiga. On sul mingi põhjus, miks seda minu eest varjata?“

Brandon tõstis pilgu raamatult. Ta oli suhteliselt rahulik kutt. Tavaliselt närvi ei läinud. Aga teadmine, et olin ta uhiuue pikapi

Sumatra musta kohviga ära ristinud, oleks ilmselt kaasa toonud hukkamõistva pilgu, mis olnuks isegi hullem kui tavaline noomimine.

Parem mitte.

Ma olin auto puhtaks teinud. Väike plekimõlkimine, mis järgnes, kui piduri põhja vajutasin ja kohvi maha ajasin, polnud kaitserauda vigastanud. Mida Brandon ei tea, see ei saa talle ka kahju teha.

Kuna minu pluus oli nagunii rikutud, kasutasin seda auto puhastamiseks ja tõmbasin selga parklas kohatud kuti T-särgi.

„Tyleri oma,“ valetasin. „See lõhnab nagu tema ja ma tunnen temast nii väga puudust.“ Torkasin nina särgikaelusesse ja hingasin teatraalselt sisse.

Neetud, kui hea lõhn.

Too kutt oli nii seksikas. Kohe aru saada, et riiete all oli peidus kena keha. Hea välimusega oli ta ka. Puhta lõuaga poisilik nägu, mis mind alati ligi on tõmmanud.

Mul oli vaja kellegagi magada. Fantaseerisin juba võhivõõrastest. Viimasest korrast oli liiga palju aega möödunud. Tyler polnud seitse kuud kodus käinud.

Sloani nägu muutus härdaks. „Oi, kui nunnu. Nii kurb, et sa temaga homme valentinipäeval koos olla ei saa. Aga veel kolm nädalat ja ta on taas sinuga.“

„Täpselt nii. Tema teenistus lõpeb ja me saame ametlikult koos elama hakata.“ Kõhus hakkas küll keerama, aga ma ei teinud teist nägugi.

Sloan naeratas ja surus käe südamele. Tyler ise talle küll eriti ei meeldinud, aga romantikat armastas ta ikkagi.